

חוקת חי"ח שיחה א'

טהרה נעשה על ידי חוקת התורה, שבכח התורה לפעול רושם נצחי בגוף גם לאחר פירוד הנשמה מהגוף. דכאשר ההמשכה לגוף היא המשכת העצם אזי העצם נשאר תמיד. וזה נתגלה למשה - בחי' חכמה שפנימיותה היא עתיק. אך אין זה גורם חיסרון במס"נ של משה כי כל מהותו הוא מס"נ.

הפירוש "זאת חוקת התורה" הוא שבעצם כל עניני התורה הם חוקים שלמעלה משכל, ורק שנתלבשו בשכל. ולכן ישנה מצוה אחת שאי אפשר להשיגה כדי להורות שבעצם כל התורה הוא למעלה מהשכל. דאילו היו כל המצוות מובנים בשכל היה חסר ענין המסירות נפש, ועוד, שהאדם יוכל להיות "נבל ברשות התורה" שהשכל שלו יבין היפך מהתורה.

אך לפי זה קשה מה שנאמר במדרש שהקב"ה אמר למשה "לך אני מגלה טעם פרה", דלכאורה על ידי זה יחסר למשה ענין המסירות נפש.

ויובן בהקדים הביאור בהמדרש שמשה לא הבין איך יכול להיות טהרה דטומאת מת (אף שבכמה ענינים טומאת מצורע חמור יותר). והביאור בזה: כל זמן שישנה שייכות בין הנשמה והגוף מובן שיכול להיות טהרה. אך בטומאת מת, כשהנשמה נפרדה מהגוף, אינו מובן איך יכול להיות טהרה. והביאור הוא שענין הטהרה נעשה על ידי חוקת התורה, שבכח התורה לפעול רושם נצחי בגוף שפועל גם לאחר פירוד הנשמה מהגוף (ופעולת הנשמה בגוף גם לאחר פירוד הנשמה הוא למעלה מהשכל) ומזה בא הטהרה. דכאשר ההמשכה לגוף היא המשכת העצם ולא רק הארה אזי העצם נשאר תמיד גם לאחר פירוד הנשמה.

וענין זה נתגלה למשה, כי משה הוא בחינת חכמה, ופנימיות אבא פנימיות עתיק, ולכן יכול להשיג ענין זה שלמעלה מהשגה.

אך מובן שאין זה פועל חלישות בהמסירות נפש דמשה כי אדרבא משה אינו מציאות בפני עצמו, ואם כן מהותו הוא מסירות נפש.

וזהו הקשר לי"ב תמוז. דהנה, נס המלובש בטבע הוא למעלה מנס רגיל שבא משם הוי', ולכן פועל שגם הטבע יסכים להנס. ועל דרך הנס די"ב תמוז, שהוא ענין פנימיות אבא פנימיות עתיק, שכשהנס נמשך בעולם - על ידי המסירות נפש של בעל הגאולה - לא נתבטלה הטבע אלא שמציאות הטבע גופא סייעה לקדושה.